

Zamyslenia na týždeň po 14. nedeli po Svätej Trojici

Štvrtok 6. septembra 2018

Piesne: ES č. 568, 553

Text: Sk 4, 32 – 37

„32A to množstvo veriacich bolo jedno srdce a jedna duša: a nikto z toho, čo mal, nič nepokladal za svoje, ale všetko im bolo spoločné. 33Apoštolovia však veľmi mocne vydávali svedectvo o vzkriesení Pána Ježiša a veľká milosť spočinula na nich na všetkých; 34medzi nimi totiž nikto nebol núdzny, lebo všetci, ktorí mali polia alebo domy, predávali ich, a čo utržili, prinášali, 35skladali apoštolom k nohám a každému nadelili, koľko potreboval. 36Tak Jozef, ktorému apoštolovia dali prímene Barnabáš - v preklade znamená: Syn potešenia - levíta, rodom z Cypru, 37ktorý mal pole, predal ho a peniaze priniesol a položil apoštolom k nohám.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Bratská láska v 21. storočí? Migrácia. Miešanie kultúr. Múry čoraz viac prestávajú mať len abstraktnú podobu. Zmocňuje sa nás pocit, že bratské spoločenstvo môžeme vidieť už len vo filme pre pamätníkov. Božie slovo upriamuje v dnešný deň našu pozornosť na bratské spoločenstvo veriacich a maľuje nám obraz ranej cirkvi. Z toho pomysleného obrázku je zjavné, že sa v živote prvých kresťanov stalo niečo dramatické. Raní kresťania boli rôznorodou skupinou ľudí. Prví konvertiti prišli z celého známeho sveta. Boli rôznej pleti, národnosti, veľkosti, mali rôzne náboženské pozadie a politické názory. Napriek tomu sa dozvedáme, že celá skupina tých, ktorí uverili, boli jedno srdce a jedna duša. Aj keď rôznorodá skupina ľudí, prví kresťania boli hlboko zjednotení. Po všetkom, čím si prešli, dotykem Božej milosti mali jedného Pána. Jednu vieru, jeden krst. Tieto pravdy, ktoré pochopili, boli väčšie ako tie, ktoré sa ich snažili rozdeliť. V tomto presvedčení žili a vnímali všetok svoj „majetok“ ako dar. Nikto z nich netvrdil, že má súkromné vlastníctvo. Bol to Duch Svätý, ktorý konal zjednocujúco. Avšak pojem „moje“ a „tvoje“ je zrejme hlboko zapustený v našej DNA. Jedno z prvých slov, ktoré sa deti naučia hovoriť, je slovo „moje“. S týmto slovíčkom väčšina z nás pracuje aj v dospelosti. Prví kresťania mali výrazne odlišné nazeranie. Všetko, čo mali, bol dar. Nebolo: moje, tvoje. Bolo len: naše. Zapálení pre službu boli ochotní sa vzdať celého svojho majetku. Tí, ktorí predávali svoje domy a pozemky, to robili z vlastnej vôle. V ich konaní sa prejavovala sila bratského Božieho ľudu. Mnoho náboženstiev podporuje svojich členov, aby dávali chudobným. Takáto činnosť je považovaná

za dobrú. Aj Pán Ježiš povzbudzoval svojich nasledovníkov k podobným činom. Ale Pán Ježiš dal aktu dávania väčší zmysel. Keď dal seba ako dar pre všetkých v Jeho veriacich. A práve viera vo Vzkrieseného bola tým, čo ich dokázalo spojiť. Sme rôzni ľudia. No máme jedno spojivo. Aj nášho života sa dotklo evanjelium Ježiša Krista. Dostali sme nový život, nový pohľad na život a nový zmysel života. Z dôvodu týchto zmien si vyhradíme čas na Božiu slávu, využime naše talenty v službe druhým. Oslovme obetavo ľudí a zmeňme ich život evanjeliom Ježiša Krista. Amen.

Modlitba:

Aké milé, aké dobré je, keď bratia spolu bývajú. Drahý náš Pane Bože, ved' nás Duchom Svätým k takému životu, ktorý zjednocuje. Tvoja láska je pre nás veľkým darom, ktorý nedokážeme prekonať. Sprevádzaj nás, aby sme ňou ovplyvnení dokázali bratsko-sestersky žiť. Nech aj na nás spočinie Tvoja veľká milosť. Amen.

Mgr. Daniel Gdovin, námestný farár v CZ ECAV Štítnik